

[Justitsministeren.]

Sag som en Prøve i den af det ærede Medlem Hr. Pürschel angivne Retning.

Jeg vender mig saa til det ærede Medlem Hr. Fr. Dalgaard. Maa jeg straks sige, at der er eet Punkt, hvor jeg er tilbøjelig til paa Forhaand at give mig, og det er med Hensyn til Spørgsmaalet om Nævningers Deltagelse i Straffudmaalingen. Den ærede Ordfører var betænkelig ved Forslagets Regel om, at Retsformandens Stemme skulde gøre Udslaget, naar der var lige mange Stemmer for og imod. Jeg er paa Forhaand, siger jeg, tilbøjelig til, selv om jeg ønsker at diskutere det nærmere, at give den ærede Ordfører Ret i, at man dér bør tage det for den sigtede gunstigste Resultat, saaledes som ogsaa det ærede Medlem Hr. Pürschel mente, dog at jeg giver den sidste Ret i, at naar der er Tvivl om, hvad der er det gunstigste Resultat, vil det være det naturligste, at Retsformanden som den, der har den største Indsigt i disse rent saglige Problemer, faar den afgørende Stemme. Jeg tror ikke, der vil være nogen Vanskelighed for at naa til Enighed paa dette Punkt.

Jeg forstod, at det ærede Medlem Hr. Elgaard var imod dette nye Forslag om Sættelsen af Domstolene ved Straffudmaalinger, idet han sagde, at den juridiske Part vilde alligevel være den overlegne. Jeg maa sige, jeg synes, det er et underligt Argument for at modsætte sig Nævningernes Deltagelse i Straffudmaalingen, selv om det var rigtigt. Thi hvordan er det nu? Nu er den juridiske Part eneraadende. Det er en underlig Logik saa at modsætte sig det Fremskridt, det vilde være at gøre det læge Element lige saa stærkt som det juridiske.

Jeg er ogsaa villig til at diskutere, om man skal forandre de „mindst 8 Stemmer“, som det ærede Medlem Hr. Fr. Dalgaard omtalte, og gaa over til almindelig Stemmerfærdighed. Jeg tror, det er det rigtigste, der er foreslaaet ved dette Forslag, men det kan jo ikke være af afgørende Betydning, saa det er jeg meget villig til at diskutere.

Vedrørende § 29 nævnte den ærede Ordfører for Socialdemokratiet, at han med Hensyn til Nr. 2 maatte lægge meget stærk Vægt paa, at denne Udelukkelse af Offentligheden kun skete undtagelsesvis. Jeg maa gøre den ærede Ordfører opmærksom paa — eller ogsaa beder jeg ham undskyldte, at jeg ikke, da vi talte om det tidligere, har gjort ham opmærksom paa det —, at det er undtagelsesvis. Hvis det ærede Medlem vil se, berører de nye Ændringer ikke § 29,

Iste og 2det Punktum. Men hvad staar der i 2det Punktum: „Dog kan Retten undtagelsesvis paa Begæring af en Part eller i Embeds Medfør beslutte“ o. s. v. (Fr. Dalgaard: Ja, i borgerlige Sager); „det samme gælder i borgerlige Sager“. — Saa vidt jeg kan se, det er jeg i hvert Fald gaaet ud fra, gælder det undtagelsesvis ogsaa de følgende, og skulde der være Tvivl, er det altsaa min Mening paa dette Omraade at være ganske enig med den ærede Ordfører; saa kan vi sætte det ind. Jeg mener altsaa, at naar man læser Ændringerne i Sammenhæng med den bestaaende Del af Paragraffen, maa det hele være undtagelsesvis.

Med Hensyn til Nr. 2 nævnte det ærede Medlem, at han mente det rigtigst udtrykkeligt at fremhæve, at Begrænsningen af Offentligheden her skulde gælde Pengeafpresning og Forbrydelser mod Kønssædeligheden; var det ikke saadan? Ja, det kan vi jo ogsaa drøfte, men jeg er bange for her at nævne udtrykkelige Eksempler. Formaalet med disse nye Bestemmelser er jo et dobbelt, dels Hensynet til Retsaandhævelsen, dels Hensynet til private Personer. Af Hensyn til Retsaandhævelsen vil det i en vis Udstrækning, efter hvad Erfaringen har vist, være nødvendigt at udelukke Offentligheden, for at Retten kan ske Fyldest. Der har været nævnt adskillige af disse Tilfælde, det gælder særlig Pengeafpresning og Sædelighedsforbrydelser; men nævner vi dem udtrykkeligt og siger samtidig: undtagelsesvis, saa naar vi det praktiske Resultat, tror jeg, at det aldrig vil kunne blive ved andre Forbrydelser, skønt det meget vel ogsaa ved andre kan være ønskeligt at udelukke Offentligheden. Derfor henstiller jeg til Udvalget at være meget forsigtig med at nævne bestemte Forbrydelser.

Jeg talte forleden Dag med Statspolitichefen, eller rettere den nuværende Politidirektør i København, som over for mig udtrykte sin Glæde ud fra Politiets Synspunkter over den Begrænsning, der formentlig vilde ske nu netop ved Nr. 2, og han nævnte adskillige Eksempler, Eksempler, der forbavsede mig; jeg skal om et Øjeblik med den højtærede Formands Tilladelse gengive dem, ikke fordi det er de eneste, jeg har, men fordi jeg netop har bedt ham om at gengive dem skriftligt. De forbavsede mig, fordi der her ikke var Tale om Personer, som i øvrigt skulde synes at være bange for Politiet eller for en Retssag efter Forholdets Karakter, men som alligevel paa Grund af den Ordning, vi har nu, er hundeaangst for at faa deres Navne frem.